

PATINA

Naša škola je dosť veľká, jej budova má patinu, vraj si máme vážiť, že najkrajšie roky svojho života môžeme stráviť medzi stenami inštitúcie, ktorá má takú veľkú minulosť. Vraj potom nás čaká už len drina a utrpenie no a partnerská kríza, veď sami uvidíme, vravievajú nám učitelia, bla-bla-bla. Ja by som radšej chodil do takej školy, čo má menšiu minulosť, no zato je kúl, napríklad, aké sú vo Švédsku, videl som ich na nete, čistá geometria, obrovské okná, svetlo si cez ne letí dnu a von, ako sa mu zapáči. Vyzerajú ako nejaké vesmírne stanice, akési kozmo-školy. Naša taká nie je. Kľučka od vchodovej brány je jedna mohutná vyčáčkaná kopa železa, dalo by sa na nej aj hojdať, ale jasné, že sa na nej hojdať nesmieme, lebo to je vandalizmus, čo by zanechalo stopy aj v žiackej... A naši rodičia by za po-

známku zanechali stopy na nás. Brána váži hádam aj celý metrák, nech sa na ňu zavesí aj pol tucta malých deciek, ani to s ňou nepohne. Na to je treba uja Zola, učiteľa telesnej, čo do nej drgne, až sa zatrasie a decká z nej padajú ako zrelé hrušky.

Kedysi sem iste chodievali samí mamľasi. Určite sú všetci z Marsu, ich fotky sú rozvešané na tablách, ktoré „zdobia“ chodby školy. Z niektorých sa rehlíme aj pol hodinu, toho s veľkými bokombradami sme nazvali Havino, tamtoho zubatého zas Vlkolak a dievča s obrovskými okrúhlymi okuliarmi voláme Kolobežka. Dokonca ich aj zdravíme:

„Nazdar Kolobežka! Čauko Vlkolak! Čo nové, Havino? Držte nám palce, dnes máme test!“

No teraz nechcem hovoriť o nich. Chcem hovoriť o našej triede, lebo všetci tvrdia, že sme top a prima a brutal-metal, a že niečo také pedagogika nezažila už aspoň sto rokov! Všetci sme vraj ukázkoví géniovia a učitelia nás dávajú za príklad ostatným triedam. A tak béčkari, céčkari, déčkari a éčkari stále dostanú vyžrať, že ÁČKARI už predsa mitochondrie brali, aj Vestfálsky mier a integrály,

my sa vraj neflákame, ako poniektorí. My sme proste čeeem-pjo-
oons, ako nás zvykne ospevovať učiteľ hudobnej, naša amplitúda
siahá až do nebies, ujúka fyzikár, túžime vzlietnuť sťa ranený orol
na skaly, cituje popredného básnika profák literatúry, lebo má
naňho slabosť.

Béčkari, céčkari, déčkari a éčkari nás preto nenávidia, ba aj
qvéčkari, wéčkari a zetkári by nás neznášali, keby také triedy boli,
no našťastie nie sú. Hádzu po nás papierové guče, šupky z poma-

ranča, jablkové ohryzky, na večku nás ostriekajú – ešteže len vodou, potkávajú nás na chodbe, botasky na telesnú nám hádžu do smetia a nemôžu nijak raz pochopiť, že my takí nie sme náročky, my dokonca nie sme vôbec nijakí, sme len celkom obyčajní žiaci, ako všetci ostatní. Alebo skôr neobyčajní, ako všetci ostatní. Je síce pravda, že sa zaujímate o kadečo, no to z nás ešte nerobí mudroškov, šikulkov ani biflošov.

Nájdu sa však medzi nami aj takí, s ktorými si nikto netrúfne zahrávať: napríklad s takým Artúrom. Ten je obalený svalmi viac, než všetky ostatné decká dokopy. Svojimi širokánskymi trapézmi zatieni slnko a jednou rukou sa vyškriabe aj po hladkej stene, zatiaľ čo druhou si do úst leje dvojitý proteínový šejk.

Akonáhle učiteľský zbor začne premielať evergreen „no ale tí ÁČKARI“, béčkari, céčkari, déčkari a éčkari hneď spustia odpoveď: „to je taká super trieda, muááá“! Ozýva sa celou chodbou, hlavní vandali vyfasujú povinnú poznámku, no prívlastok nám prischol tak či tak. No a čo? Keď sme super, tak nech sme super! Aj tak vám hneď porozprávam, ako sa vlastne veci v skutočnosti majú...